

ΣΚΑΡΛΕΤ ΤΟΜΑΣ

3

-Η-

-ΜΙΣΘΟΦΘΟΡΟΣ-

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τριλογία του μεγάλου σεισμού (ΒΙΒΛΙΟ 3) – Η μισθοφόρος**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Worldquake sequence 3 – Galloglass

Από τις Εκδόσεις Canongate Books, Λονδίνο 2019

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Scarlett Thomas

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Φωτεινή Μοσχή

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Rafaela Romaya

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Scarlett Thomas, 2019

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Dan Mumford

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2962-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2963-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΚΑΡΛΕΤ ΤΟΜΑΣ

-Η- -ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΣ-

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή

Στην οικογένειά μου

«Το απαύγασμα της επιτυχημένης περιπέτειας του ήρωα είναι το ξεκλείδωμα και η απελευθέρωση της ροής της ζωής στο σώμα του κόσμου».

Τζόζεφ Κάμπελ

«Κανείς δεν μπορεί να κολυμπήσει αν δεν μπει στα βαθιά. Τα πουλιά δεν μπορούν να πετάξουν αν δεν έχουν μεγαλώσει τα φτερά τους και αν δεν έχουν χώρο και κουράγιο για να πιστέψουν ότι μπορούν».

Χ. Π. Μπλαβάτσκι

«Ο βοτανολόγος που ξέρει ότι το μήλο πέφτει από το δέντρο επειδή ο κυτταρικός ιστός αποδυναμώνεται και τα λοιπά θα έχει τόσο δίκιο και τόσο άδικο όσο το παιδί που στέκεται κάτω από το δέντρο και λέει ότι το μήλο έπεσε γιατί ήθελε πάρα πολύ να το φάει και προσευχήθηκε να πέσει».

Λέων Τολστόι

Ο ηλικιωμένος διευθυντής του Σχολείου Τασιτάλα για Χαρισματικά, Προβληματικά και Παράξενα παιδιά αναστέναξε και μπήκε με βαριά καρδιά στην αίθουσα προσωπικού. Το δικό του γραφείο, από το οποίο σπάνια έβγαινε, είχε ένα οικείο άρωμα από βιβλία, ταπετσαρίες, καλό κρασί και πούρα. Η αίθουσα προσωπικού, αντίθετα, ήταν ένα απεχθές μίasma από ξεχασμένα δοχεία φαγητού, φτηνό καφέ, τραγικό άρωμα και όλες τις ιδιαίτερες μυρωδιές των φυγαδευμένων πρώην κατοικίδιων ζώων από διάφορες τάξεις.

Πλέον υπήρχε μια αρκετά μεγάλη ποικιλία μικρών θηλαστικών και πουλιών που είχαν ξεχαστεί για μια στιγμή και είχαν δαγκώσει (αν και ποτέ πολύ άσχημα) κάποιον μαθητή ή είχαν καταβροχθίσει τα μικρά τους (αν και ποτέ δημοσίως) και είχαν, σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή, εγκαταλείψει το σχολείο.

«Κρύψτε τα ινδικά χοιρίδια», είπε κάποιος πνιχτά. «Και σκεπάστε τον Πέτροβ».

Η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ, υπεύθυνη για το τραγικό άρωμα που αιωρούνταν στον χώρο, πέταξε μια κάπα βρικόλακα που χρησιμοποιούσαν στην παντομίμα πάνω από το κλουβί του παπαγάλου που υποτίθεται ότι

είχε εκδιωχθεί επειδή έβρισε τον σχολικό επιθεωρητή. Ο δόκτωρ Κλάουντμπερστ και ο κύριος Πίτερς άρχισαν να κρύβουν τα κλουβιά των ινδικών χοιριδίων μέσα στο ντουλάπι με τα Απωλεσθέντα. Ευτυχώς, ο ηλικιωμένος διευθυντής κινούνταν αρκετά αργά, ώστε να έχουν κάμψωση ώρα στη διάθεσή τους.

Η σχολική γάτα, ο Ποσειδώνας, τεντώθηκε στο τριχωτό μαξιλάρι και σηκώθηκε πηγαίνοντας προς την ίδια κατεύθυνση, ελπίζοντας να βρεθεί στον ίδιο χώρο με τα ινδικά χοιρίδια. Ήταν εξαιρετικά επιδέξιος στο να ανοίγει τα κλουβιά τους. Ο κύριος Πίτερς τον έδιωξε προς τον κεντρικό διάδρομο. Τουλάχιστον ο Ποσειδώνας δεν ήταν ανάγκη να κρύβεται. Η τελευταία του ζαβολιά είχε πλέον ξεχαστεί και είχε αρχίσει να εμφανίζεται ξανά στα Διαφημιστικά του σχολείου, καθώς και στο ετήσιο Ενημερωτικό Δελτίο. Οι γονείς συμπαθούσαν τις γάτες.

Εκείνη τη μέρα, όμως, ο διευθυντής δεν έδινε δεκάρα για τα ζώα και το ένοχο παρελθόν τους.

«Ήρθε η ώρα», είπε αργά, όταν μπήκαν όλοι στο δωμάτιο, «να οριστικοποιήσουμε το σχέδιό μας για τη Χειμωνιάτικη Γιορτή».

Όλοι αναστέναξαν βαριά. Δεν ήταν ότι δεν τους άρεσε η Χειμωνιάτικη Γιορτή της Παλιάς Πόλης. Τους άρεσε. Αλλά στις γιορτές, στα πανηγύρια και στις μέρες με εκδηλώσεις πάντα κάτι πήγαινε στραβά. Κατά τη σύμφωνη γνώμη όλων των καθηγητών, ήταν πολύ καλύτερο να μένουν τα πράγματα οργανωμένα και προβλέψιμα. Τα παιδιά να μπαίνουν στο σχολείο, οι πόρτες να κλειδώνονται και οι καθηγητές να προσπαθούν να τους διδάξουν κάτι –οτιδήποτε– μέχρι το τέλος της μέρας. Αυτό, στα λατινικά, για έμφαση, ήταν λίγο πο-

λύ το σλόγκαν του σχολείου. Ή μάλλον θα ήταν, αν είχε σκεφτεί κανείς να βγάλει ένα σλόγκαν για το σχολείο.

«Υποθέτω ότι έχουμε κάποιο σχέδιο;» είπε ο διευθυντής.

«Θα στείλουμε πέντε παιδιά στο πανεπιστήμιο», είπε η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ. «Κάποια πρωτάκια εξέφρασαν την επιθυμία να μάθουν δημιουργική γραφή και, όπως ξέρετε, έχουμε έρθει σε επαφή με τον καινούργιο Φιλοξενούμενο Συγγραφέα του Πανεπιστημίου. Θα γίνουν κάποια εργαστήρια για τα τυχερά παιδιά, απ' ό,τι πιστεύω». Ο τρόπος με τον οποίο είπε τη φράση «τυχερά παιδιά» έδειχνε ότι δεν τα θεωρούσε και πολύ τυχερά. Το αντίθετο, μάλιστα.

Κατά τη διάρκεια της Χειμωνιάτικης Γιορτής, το Πανεπιστήμιο της Παλιάς Πόλης συνήθως διοργάνωνε την Εβδομάδα Γνωριμίας. Γίνονταν εργαστήρια για παιδιά και δημόσιες ομιλίες για όλους όσοι δεν είχαν την οικονομική άνεση να πάνε στο πανεπιστήμιο αλλά ήθελαν να μάθουν κάποια πράγματα δωρεάν. Για μία εβδομάδα τα όμορφα παλιά κτίρια ήταν καλυμμένα από έναν σωρό πολύχρωμα μπαλόνια.

«Α, ναι», είπε ο διευθυντής. «Σε αυτό τον Τέρενς Ντερκ-Χαρτ, αν θυμάμαι καλά;» Κοίταξε διερευνητικά την κυρία Μπίθαγκ Χάιντ, τουλάχιστον όσο διερευνητικά μπορούσε κάποιος στην ηλικία του.

«Τέρενς Ντιρ-Χαρτ», τον διόρθωσε η κυρία Μπίθαγκ Χάιντ. «Ναι. Έναν φρικτό, μελοδραματικό συγγραφέα παιδικών βιβλίων που, απ' ό,τι ακούγεται τώρα, γράφει ένα απάισιο έπος για ενήλικες».

«Θυμίζτε μου πάλι γιατί στέλνουμε σε αυτόν τα παιδιά;» ρώτησε βαριεστημένα ο διευθυντής.

«Οι άλλοι καθηγητές στο τμήμα είναι αρκετά ενδιαφέροντες. Πλέον βρίσκεται εκεί και η Ντόρα Ράιτ, φυσικά. Ο νέος Διευθυντής Δημιουργικής Γραφής είναι ο καθηγητής Γκόταρντ Φόρεστφλορ. Είναι ο Σκανδιναβός συγγραφέας για τον οποίο συζητούσαμε την προηγούμενη εβδομάδα, αν θυμάστε. Εκεί βρίσκεται και η Λαίδη Πριόνη, η Ρωσίδα ποιήτρια της πρωτοπορίας. Ο Φιλοξενούμενος Καθηγητής, ο Τζούπιτερ Πίκοκ, είναι επίσης ιδιαίτερα ενδιαφέρων χαρακτήρας. Μπορεί να θυμάστε ότι υποστηρίζει πως κουβαλάει μαζί του το πνεύμα του αρχαίου συγγραφέα Ιερωνύμου Μουν, σε ένα μικρό κεραμικό φιαλίδιο με φελλό. Τα παιδιά κάτι θα μάθουν, σίγουρα. Και άλλωστε θα στείλουμε μόνο πέντε. Τα υπόλοιπα θα συμμετάσχουν σε εργαστήρια με παιδιά από το σχολείο της κυρίας Χαράς».

«Το Ευλογημένο Μπαρτόλο;» ρώτησε ο δόκτωρ Κλάουντμπερστ, κοιτάζοντας εξεταστικά έναν δοκιμαστικό σωλήνα με κάτι μαύρο και ξερό κολλημένο στον πάτο του. Έμοιαζε λίγο με τσάι που είχε ξεμείνει στην αίθουσα προσωπικού κάποιο τριήμερο αλλά πιθανότατα ήταν κάτι πολύ πιο επικίνδυνο. «Δε θα στείλουμε εκεί παιδιά, έτσι δεν είναι;»

Απ' ό,τι φαινόταν, κανείς δεν μπορούσε να θυμηθεί τι είχαν συμφωνήσει με το Ευλογημένο Μπαρτόλο ούτε τι είχαν γίνει τα παιδιά που είχαν πάει εκεί πέρυσι. Είχαν γυρίσει ποτέ; Πιθανόν όχι.

«Θα είναι διασκεδαστικό», είπε ο κύριος Πίτερς, επικεφαλής της Φυσικής Αγωγής. «Στα παιδιά αρέσει η διασκέδαση».

Τον κοίταξαν όλοι σαν να ήταν τελείως άσχετος.

Είχε δίκιο όμως. Στα περισσότερα παιδιά άρεσε να

διασκεδάζουν και, αν θεωρούσες διασκεδάση το να βλέπεις κακούς να ξεσκίζονται από δαίμονες, να ακούς προφητείες για τον θάνατο των καλύτερών σου φίλων και παραλίγο να πεθάνεις επειδή σου τελειώνει η μαγική ενέργεια, το να πρέπει να αντιμετωπίσεις τους χειρότερους σου φόβους, να αναμένεται από σένα να πολεμήσεις το κακό και να ταξιδεύεις σε άλλους κόσμους από όπου μπορεί να μην επιστρέψεις ποτέ, τότε ναι, κάποια από τα παιδιά αυτού του σχολείου ήξεραν πολύ καλά να διασκεδάζουν.

«Όλοι λατρεύουν τη Χειμωνιάτικη Γιορτή», είπε ο δόκτωρ Κλάουντμπερστ.

Αυτό ήταν πράγματι αλήθεια. Κατά τη διάρκεια της Χειμωνιάτικης Γιορτής, σε όλη την Παλιά Πόλη στήνονταν πάγκοι που πουλούσαν ζεστά κάστανα, μυρωδάτα ντόνατς και μαρμελάδα από άγρια φρούτα. Κάθε γνωστό μαγαζί έστηνε τον δικό του πάγκο. Το Εσωτερικό Εμπορικό Κέντρο έβγαζε κάποια από τα πιο σκονισμένα παλαιωμένα του κρασιά και τα πιο παλιά βάζα με ξινολάχανο και τα πουλούσε δίπλα στη ζεστασιά των φούρνων που έψηναν αχνιστό φρέσκο ψωμί. Η μαντάμ Βαλεντίν έφερνε τα εξωτικά της φίδια, τα οποία σχεδίαζαν να δραπετεύσουν όλα μαζί εκείνη τη χρονιά. Ο Μαριονετίστας στόλιζε τις ωραιότερες μαριονέτες του – πολλές εκ των οποίων ήταν υπερβολικά τρομακτικές για παιδιά κάτω των δέκα. Ευτυχώς, υπήρχαν και πολλά ψητά ζαχαρωτά, λαμπάκια και γιρλάντες.

Το βασικό ήταν ότι η Χειμωνιάτικη Γιορτή έκανε τους ανθρώπους να ξεχνάνε το κρύο και το σκοτάδι, καθώς το βόρειο ημισφαίριο στροβιλιζόταν ασταμάτητα προς τη μικρότερη μέρα του χρόνου και τις διάφορες γιορτές

του Μεσοχείμωνου που θα κρατούσαν τον κόσμο χαρούμενο μέχρι το Γύρισμα του Χρόνου, όταν θα ξαναέπιανε η μαζική κατάθλιψη, όπως γινόταν πάντα. Ήταν λες και ο κόσμος μας –ή τουλάχιστον αυτό το κομμάτι του, αφού σε όλο τον υπόλοιπο ήταν Μεσοκαλόκαιρο– γινόταν λίγο σαν τον Άλλον Κόσμο, έστω για λίγο. Όχι ότι πίστευαν και πολλοί στον Άλλον Κόσμο πια, φυσικά.

Η Αλέξα Μποτλ έκλεισε την πόρτα του μαγαζιού *Τα ψωμάκια της κυρίας Μποτλ* και άρχισε να περπατάει τα περίπου εκατό μέτρα που τη χώριζαν από το σπίτι όπου έμενε με τη μητέρα και τον πατέρα της. Είχε αργήσει λιγάκι, κάτι που ήταν πολύ ασυνήθιστο. Συνήθως αργούσε πολύ. Δεν έφταιγε εκείνη. Την απορροφούσε τόσο πολύ η δουλειά που έκανε μετά το σχολείο –να φτιάχνει μαγικά φίλτρα–, που ξεχνούσε να δει το ρολόι. Εκείνη τη μέρα έκανε επίσης επανάλληψη για κάμποσα τεστ μαγικών μονάδων και προσπαθούσε να θυμηθεί τις διαφορές μεταξύ όλων των συστημάτων μέτρησης και βάρους των παλιών φαρμακοποιών. Μέχρι τη Δευτέρα, η Λέξι έπρεπε να ξέρει πόσα γκράνουμ περιείχε ένα σκρούπουλουμ και πόσα σκρούπουλα ήταν μια δραχμή. Πόσα μίνιμ είχε άραγε ένα υγρό σκρούπουλουμ; Είκοσι. Τουλάχιστον αυτό το θυμόταν. Ίσως ο δόκτωρ Γκριν να της έλεγε για μια φορά μπράβο.

Η Λέξι φορούσε ακόμη τη σχολική στολή της, αλλά σε λιγότερο από δέκα λεπτά υποτίθεται ότι έπρεπε να φοράει το καλύτερό της φόρεμα για το δείπνο με τον υψηλό καλεσμένο των Μποτλ. Πώς είχαν πει το όνομά του; Τζούπιτερ κάτι. Ήταν ένας διάσημος συγγρα-

φέας και φιλόσοφος που είχε έρθει στην πόλη για να κάνει μια δημόσια διάλεξη στο πανεπιστήμιο στο πλαίσιο της Χειμωνιάτικης Γιορτής. Η οικογένεια της Λέξι είχε κερδίσει σε μια λαχειοφόρο αγορά και αυτό σήμαινε ότι θα φιλοξενούσαν μια εξέχουσα προσωπικότητα και τους είχε τύχει ο Τζούπιτερ Πωστονέλεγαν.

Η μητέρα της Λέξι, η Χέιζελ, είχε πάρει τα καθήκοντά της ως οικοδέσποινας πολύ σοβαρά. Για πολύ καιρό, είπε, την έβλεπαν απλώς σαν τη χαζοχαρούμενη, ζωηρή γυναίκα του τοπικού καθηγητή γιόγκα. Όσο και αν προσπαθούσε, η Χέιζελ δεν είχε καταφέρει ποτέ να μοιάσει με τις άλλες, τις κανονικές, μητέρες. Δεν είχε οργανώσει ποτέ ένα επιτυχημένο δείπνο (το τελευταίο ήταν ένα με φασόλια και ομαδικούς ψαλμούς). Φορούσε πάντα λάθος ρούχα. Είχε απίστευτα ατίθασα μαλλιά. Το καλοκαίρι περπατούσε ξυπόλυτη και τον χειμώνα καμιά φορά φορούσε χειροποίητες μπότες του σκι για να πάει για ψώνια. Μύριζε πατσουλί και τσάι του βουνού. Δεν είχε σιδερώσει ποτέ σεντόνι σε όλη της τη ζωή.

Μέχρι εκείνη την εβδομάδα. Εκείνη την εβδομάδα, η Χέιζελ Μποτλ είχε δηλώσει ότι ο φιλοξενούμενός τους θα κοιμόταν σε καθαρά, σιδερωμένα σεντόνια και το πρωί το ψωμί του θα σερβιριζόταν σε μεταλλικό δίσκο. Όλα θα ήταν φυσιολογικά, όπως στα σπίτια των άλλων ανθρώπων. Και η Λέξι δεν είχε σκοπό να το καταστρέψει με το ν' αργήσει ή με το ν' αφήσει κάποιο από τα φίλτρα της να αναφλεγεί ή να κάνει το σπίτι να μυρίζει καμένο γαρίφαλο και ύποπτες αλοιφές και θα τακτοποιούσε το δωμάτιό της και θ' απομάκρυνε όλα τα θεραπευτικά της βότανα που ήταν αραδιασμένα στα περβάζια ολόκληρου του σπιτιού και θα βεβαιωνόταν

ότι το καινούργιο τους γατάκι, ο Μπάτονς, δε θα έκανε καμία ζαβολιά...

Το μυαλό της Λέξι επέστρεψε στα τρία δράμια σκόνης από νούφαρο στο βαζάκι που βρισκόταν στη σχολική της τσάντα. Το βιβλίο *Τα Βότανα του Κάλπεπερ* ήταν ένα από τα βιβλία που μελετούσε η Λέξι για ένα από τα τεστ και εκεί είχε διαβάσει ότι το βότανο αυτό «δροσίζει και ανακουφίζει όπως ακριβώς το ίδιο το φεγγάρι». Η Λέξι θα χρησιμοποιούσε το νούφαρο για να φτιάξει ένα καινούργιο φίλτρο για τραυματισμούς από αθλήματα και μονομαχίες. Οι φίλοι της, η Έφη Τρούλαβ και ο Γουλφ Ριντ, πάντα είχαν ανάγκη από τέτοια φίλτρα. Η Λέξι είχε υποσχεθεί επίσης στον φίλο της τον Μαξιμίλιαν να του φτιάξει ένα ζευγάρι μαγεμένα ακουστικά για να απολαμβάνει καλύτερα τη μουσική. Και η Ρείβεν είχε επίσης ζητήσει μαγικό βάλσαμο για τις σπλές των αλόγων της. Το Σαββατοκύριακο της Λέξι προβλεπόταν γεμάτο.

Η Λέξι άνοιξε την πόρτα του σπιτιού της και ένιωσε ότι μύριζε ολόκληρο από το μελισσοκέρι που χρησιμοποιούσαν τις σπάνιες φορές που κάποιος στο σπίτι της αποφάσιζε να γυαλίσει τα έπιπλα. Στην κουζίνα κάτι ψηνόταν και αυτό δεν ήταν φασόλια. Στον αέρα πλανιόταν και μια άλλη, νέα μυρωδιά. Κάτι σαν τσάι Ερλ Γκρέι ανακατεμένο με λεβάντα, λεμόνι και... ο Μπάτονς έτρεξε καταπάνω της για να τη χαιρετήσει, δηλαδή να σκαρφαλώσει στο καλσόν της και στην πλάτη της, μέχρι που βολεύτηκε πάνω στον ώμο της.

«Και ποια είναι αυτή η αξιαγάπητη νεαρή;» ακούστηκε μια άγνωστη, βαθιά φωνή, καθώς η Λέξι μπήκε στον κυρίως χώρο του σπιτιού, μια ανοιχτή κουζίνα, τραπε-

ζαρία και σαλόνι που φαίνονταν πολύ πιο καθαρά και τακτοποιημένα απ' ό,τι συνήθως.

«Από εδώ ο καθηγητής Τζούπιτερ Πίκοκ», είπε η Χέιζελ. Έβγαλε τον Μπάτονς από τον ώμο της Λέξι και μετά πήρε το παλτό και την τσάντα της Λέξι και τα έβαλε σε ένα ντουλάπι στο οποίο δε συνήθιζαν να βάζουν ρούχα. Συνήθως τα κρεμούσαν στο κάγκελο της σκάλας μαζί με όλα τα άλλα πράγματα που βαριόντουσαν να πάρουν πάνω. «Καθηγητά Πίκοκ, από εδώ η κόρη μου, η Αλέξα».

Ο καθηγητής Τζούπιτερ Πίκοκ σηκώθηκε και άπλωσε το χέρι του. Ήταν ένας ψηλός άντρας με φαρδείς ώμους, ντυμένος με ένα μπλε τζιν και μαύρο βελούδινο πουκάμισο και κίτρινη πουά γραβάτα στον λαιμό. Τα μαλλιά του ήταν χτενισμένα προς τα πίσω με ένα εκκεντρικό πομπέ χτένισμα σαν να είχε βγει από ταινία του παλιού κινηματογράφου. Έμοιαζε με άτομο που δε φορούσε συχνά τζιν. Η μυρωδιά από τσάι Ερλ Γκρέι ήταν η κολόνια του.

«*Enchanté*», * είπε ανταλλάσσοντας χειραψία με τη Λέξι και της έκλεισε το μάτι. «Να με φωνάζεις Τζέι Πι. Έτσι με φωνάζουν οι φίλοι μου».

«Εμένα Λέξι», είπε η Λέξι.

Το χέρι του Τζούπιτερ Πίκοκ ήταν ζεστό και η χειραψία του πολύ δυνατή, πολύ πιο δυνατή από κάθε άλλη χειραψία που είχε ανταλλάξει ποτέ η Λέξι. Μισόκλεισε τα μάτια της και τράβηξε το χέρι της όσο πιο γρήγορα μπορούσε, πριν της σπάσει κανένα δάχτυλο. Θα έπρεπε να το αλεί-

* Γοητευμένος· κυριολεκτικά: μαγεμένος. (Σ.τ.Μ.)

ψει με άρνικα για να μη μελανιάσει. Ή ίσως να δοκίμαζε το καινούργιο της φίλτρο όταν θα ήταν έτοιμο.

«Τι υπέροχο παιδί έχετε», είπε ο Τζούπιτερ στη Χέιζελ Μποτλ.

Η Χέιζελ κοκκίνισε. Η επίσκεψη πήγαινε άψογα μέχρι στιγμής. Στο τέλος της Χειμωνιάτικης Γιορτής, οι καλεσμένοι θα βαθμολογούσαν τους οικοδεσπότες τους και όποιος συμπλήρωνε την υψηλότερη βαθμολογία θα κέρδιζε λουλούδια και ένα κουτί σοκολατάκια, ενώ το όνομά του θα σκαλιζόταν σε μια ασημένια πλάκα που θα στόλιζε τον τοίχο του Δημαρχείου. Και η Χέιζελ Μποτλ θα κέρδιζε, ήταν σίγουρη γι' αυτό.

«Σας ευχαριστώ», είπε.

Καθώς η Λέξι πήγε πάνω να αλλάξει, μια μικρή μελανιά άρχισε να σχηματίζεται στην πάνω πλευρά της παλάμης της. Αποφάσισε να αποφεύγει τις χειραψίες με τον Τζούπιτερ Πίκοκ στο εξής. Φυσικά, δεν το είχε κάνει επίτηδες. Ήταν απλώς από τους ανθρώπους που δεν είχαν ιδέα για τη δύναμή τους.

Όταν κατέβηκε κάτω, έπειτα από πέντε λεπτά, η Λέξι φορούσε το καλύτερο φόρεμά της με φουντωτή φούστα από τούλι και ασορτί μπαλαρίνες. Κατά κάποιον τρόπο ένωθε ότι δεν ήταν το κατάλληλο ντύσιμο για μια βραδιά με τον Τζέι Πι. Η Λέξι ευχήθηκε να είχε κάτι πιο μεγαλίστικο, αν και δεν ήταν σίγουρη για ποιον λόγο. Ίσως επειδή οι γονείς της φέρονταν κι εκείνοι ως μεγαλύτεροι. Η μητέρα της είχε πάρει την πιο σοβαρή φωνή της, που ήταν κάμποσες οκτάβες πιο βαθιά απ' ό,τι η κανονική της, και ο πατέρας της, ο Μαρσέλ, φορούσε σιδερωμένο πουκάμισο. Κανονικό πουκάμισο, μάλιστα, αντί για τα συνηθισμένα του ζαρωμένα, μα-

κρυμάνικα μπλουζάκια που έγραφαν διάφορα του τύπου *Γιόγκα Για Πάντα, Δώστε Ομ στον Λαό και τέτοια*.

Καθώς κατέβαινε τη σκάλα, η Λέξι άκουσε τον πατέρα της να γελάει όπως γελούσε συνήθως όταν ήταν με άλλους μεγάλους και είχε πει κάτι που θεωρούσε πολύ αστείο.

«Αν επιβιώσει κανείς μας από το Μεσοχείμωνο, δηλαδή», έλεγε.

Τότε γέλασε και ο Τζούπιτερ Πίκοκ. Ο ήχος ήταν δυνατός και παράξενος, σαν πουλί που έψαχνε ταίρι.

«Μην τρομάζεις τον καλεσμένο μας», είπε η Χέιζελ Μποτλ στον άντρα της.

«Α, δεν τρομάζω εύκολα», είπε ο Τζούπιτερ Πίκοκ. «Αλλά πρέπει να ομολογήσω ότι ανησυχώ λίγο μήπως έρθει το τέλος του κόσμου ενώ κάνω τη διάλεξή μου. Αυτό θα ήταν πολύ δυσάρεστο».

«Το τέλος του κόσμου δεν έρχεται ποτέ όταν το περιμένουμε», είπε ο Μαρσέλ Μποτλ. «Δε θ' ανησυχούσα στη θέση σας».

Άρα μιλούσαν όντως κι αυτοί για την προφητεία. Όλοι γι' αυτό μιλούσαν στο μαγαζί της κυρίας Μποτλ εκείνο το απόγευμα. Συχνά κυκλοφορούσαν παράξενες προφητείες αλλά οι περισσότεροι τις αγνοούσαν. Φυσικά, οι περισσότεροι πίστευαν επίσης ότι δεν υπήρχε μαγεία και ότι δεν υπήρχε ο Άλλος Κόσμος. Οι άνθρωποι με μαγικές ιδιότητες, από την άλλη, πίστευαν τα πάντα και έπαιρναν τις προφητείες πολύ στα σοβαρά.

Εκτός από τη συγκεκριμένη. Ακόμα και οι άνθρωποι με μαγικές ιδιότητες πίστευαν ότι η συγκεκριμένη προφητεία ήταν μια φάρσα, εφόσον προερχόταν από τη μαντάμ Βαλεντίν. Είχε πει ότι καθάριζε την κρυστάλλινη

σφαίρα της και τότε το είδε. Η σφαίρα της είχε χρόνια να λειτουργήσει και η μαντάμ Βαλεντίν είχε ξοδέψει τις τελευταίες μαγικές μονάδες της πριν από τον Μεγάλο Σεισμό. Αλλά ξαφνικά η μαγική σφαίρα είχε λειτουργήσει από μόνη της (οι κρυστάλλινες σφαίρες δεν το συνηθίζουν αυτό, κάτι που αποτελούσε άλλον έναν λόγο δυσπιστίας απέναντι σε αυτή την ιστορία) και τότε είδε το μέλλον να ξετυλίγεται μπροστά της.

Ήταν Μεσοχείμωνο, ακριβώς –εκείνο τον χρόνο σήμαινε ώρα 8.12 μ.μ., στις 21 Δεκεμβρίου, ημέρα Δευτέρα– και ο ουρανός είχε γίνει ροζ, έπειτα πράσινος και μετά τελείως μαύρος, ένα μαύρο που η μαντάμ Βαλεντίν δεν είχε ξαναδεί ποτέ. Στον ουρανό πετούσαν χιλιάδες γάτες. Και μετά έγινε μια τεράστια έκρηξη... Τέλος.

«Είμαι σίγουρη ότι όταν έρθει το τέλος του κόσμου θα συμβεί με έναν τρόπο τον οποίο δεν έχουμε φανταστεί ποτέ», είπε η Χέιζελ Μποτλ.

«Αυτές οι γάτες...» είπε ο Τζούπιτερ Πίκock. «Πολύ ευρηματικό».

«Η μαντάμ Βαλεντίν δουλεύει σε κατάστημα με είδη για κατοικίδια», είπε ο Μαρσέλ. «Από εκεί εμπνέεται προφανώς».

«Είναι τελείως στον κόσμο της», είπε η Χέιζελ. «Εδώ και χρόνια».

«Με την καλή έννοια, φυσικά», πρόσθεσε ο Μαρσέλ. Δεν του άρεσε καθόλου να μιλάει άσχημα για άλλους.

«Το τέλος του κόσμου...» συλλογίστηκε φωναχτά ο Τζούπιτερ Πίκock. «Πόσο συναρπαστικό θα ήταν. Φανταστείτε όσοι επιζήσουν...»

«Ναι», είπε διστακτικά ο Μαρσέλ Μποτλ. «Απίστευτο...»

ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΦΤΙΑΓΜΕΝΑ ΑΠΟ ΜΑΓΕΙΑ...

Η Έφη Τρούλαβ και οι φίλοι της, η Λέξι, ο Γουλφ, ο Μαξιμίλιαν και η Ρέιβεν, πρέπει να χρησιμοποιήσουν τις μαγικές τους δυνάμεις για να νικήσουν τους Νταϊμπέρι, μια διεφθαρμένη οργάνωση που έχει σκοπό να καταστρέψει τον κόσμο στη γιορτή του Μεσοχειμνών. Κατά τη διάρκεια, όμως, μιας επίσκεψης στον Άλλον Κόσμο, η Έφη παγιδεύεται και φυλακίζεται ως Μισθοφόρος – μια επικίνδυνη, εγωίστρια νησιώτισσα. Στο μεταξύ η Λέξι απειλείται από τον σατανικό καθηγητή Τζούπιτερ Πίκοκ και ο Γουλφ ξεκινάει ένα επικίνδυνο ταξίδι αναζητώντας τη χαμένη του αδελφή.

Στο σχολείο, ο Ποσειδώνας, ο γάτος, έχει βαρεθεί. Κάποτε ήταν ο αρχηγός των αδέσποτων γάτων, αλλά τώρα όλοι έχουν εξαφανιστεί μυστηριωδώς. Πού πήγαν οι γάτες – και πώς θα τις βρει; Μπορούν η Έφη και οι φίλοι της να ενωθούν ξανά και να αναλάβουν δράση πριν επέλθει η ολοκληρωτική καταστροφή του κόσμου;

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ:

Υπέροχο!

SUNDAY TELEGRAPH

Ζωηρή, εφευρετική, συναρπαστική φαντασία.

SUNDAY TIMES

Ιδιοφυές και πρωτότυπο.

ΦΙΛΙΠ ΠΟΥΑΜΑΝ

Από 9 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19232

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr